

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 7 JANUARI 1906.

N⁰ 15

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: C. R. Nyblom. Helene Nyblom. — Nyvald ledamot af Riksdagens Första Kammare. X. — Finska landtdagen. — Jonas Alströmer-statyn i Göteborg. — Hertigparets af Vestergötland blifvande sommarresidens. — Den svartasts fläcken på Englands jord. — En celeber förlöfning. — Veckans porträttgalleri. — H. 8. D:s nya textbilaga. — Ett dvärgsällskap i Stockholm. — Moderna sjuktransportvagnar.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906.

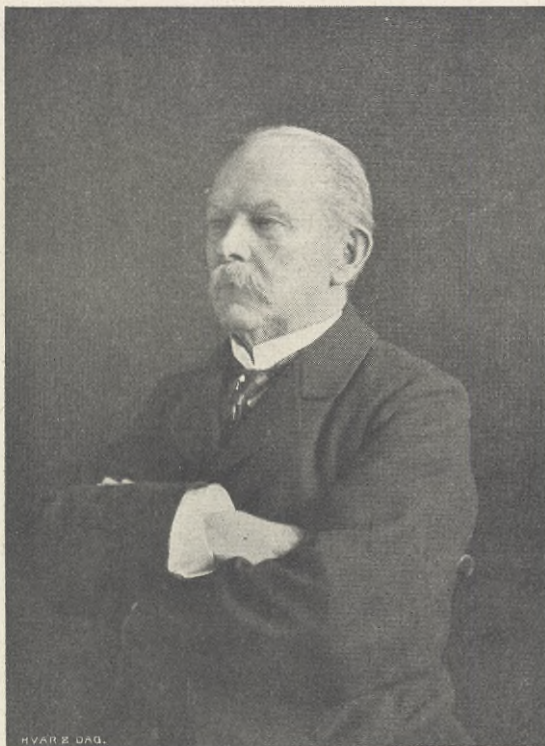
HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

C. R. NYBLOM.

HELENE NYBLOM.

CARL RUPERT NYBLOM.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stålm.

Kliché: Bengt Skiffersparre.

C. R. NYBLOM

känner sig stolt öfver att han är finne på faderns sida. Hans farfader var korporalen Kil vid Nylands dragoner. I finska kriget var denne med bland de tolf, som räddade general Löwenhielm ur kosackernas klor, men fick till minne ett gapande sår af en kosackpik, som sedermera tog lifvet af honom.

Fadern Anders Nyblom flyttade till Sverige vid unga år och var skräddaremästare i Uppsala, sedermera illiterat rådman, och synnerligen uppburen och populär, icke minst bland studenterna på grund af sin slående likhet med filosofen, professor Boström, med hvilken han ständigt förväxlades.

En vårdag just när "Islandsgubbarne" kastades utför damborden i Fyris såg Carl Rupert den 29 mars 1832 dagen, först af sju syskon — alla nu döda.

Som alla andra gossar nötte han flitigt Uppsala då ännu knaggligare gator, satt i skinnskodda byxor i gamla katedralskolan, var under sin nioåriga skoltid vanligtvis ur sängen kl. 4 och ofta förr om morgnarne, läste alltid "bredvid" — kolossala pensa i latin, hebreiska och grekiska — fick redan som skolpojke Tranërska stipendiet från universitetet för latinsk verskrifning (200 strofer om året) och aflade 1850 sin studentexamen som n:o 1, icke såsom nu inför skolans lärare, utan för professorerna vid universitetet.

!! En enda sport utöfvade han som ung — *simkonsten*, men blef däri en öfverdängare, icke som trampolinhoppare, men dessmer i vattnet som dykare och sträcksimmare. Det är nu snart 60 år sedan han aflade profven till den högre belöningen i simkonsten för den i Uppsala synnerligen bekante lärare Bojano.

Tiden efter studentexamen tillbragtes fem år som informator hos brukspatron Rönqvist vid Åkers styc-

kebruk i Sörmland. Detta var Carl Ruperts lyckligaste ungdomstid. I fru Rönqvist fick han sin andra mor — hans egen mor dog 1849 — hon gaf honom en stor, varm och glad syn på tingen och uppmuntrade hans skalde- och kompositörsförsök.

Från den Rönqvistska tiden förskrifva sig en hel rad vackra, ännu outgifna sånger vid piano med ord och musik af Carl Rupert, och det var vid denna tid han som 21 års yngling skref sin af Svenska akademien 1853 prisbelönade dikt "*Arion*", sedermera tonsatt af Jacob Axel Josephson.

Hvad han under dessa fem år hann med är rent förvånande. Att plugga med tre barnungar, att vara sällskapsmänniska, födelsedags- och namnsdagspoet, stående dansör på alla gods i en stor omnejd, att med familjen tillbringa alla vintrar i Stockholm med alla dithörande nöjen plus fortsättning med barnpluggandet, allt detta tar tid i och för sig, vet en hvar, men att samtidigt lära sig tyska, franska och specielt engelska som fullständigt nytt språk, att studera musik allvarligt — både harmonilära och kontrapunkt, och så under tiden grundläsa alla digra ämnen för "gamla graden" med högsta och höga betyg i alla ämnen med åtföljande doktorsgrad vid 25 års ålder — det är minst sagt styft gjort. Också säger Henrik Schück om honom. Det är bara en enda professor i Sverige som till följd af sin grundliga allmänbildning nu skulle kunna taga en omtlig studentexamen och det är C. R. N.

Men nu raskt vidare!

Strax efter promotionen ut på kondition igen — denna gång hos Celsings på Hellefors —, så till Uppsala som extralärare i skolan, så studieresa till Frankrike och Italien under ett par år med intressanta resebref hem — i Paris lefde han mest samman med sångaren Stenhammar, Gunnar Wennerberg och Claës Lundin, och Italien genomknopade han med renseln på ryggen tillsammans med norska Aftenpostens nuvarande redaktör doktor Betzmann, 7 alnar och en tvärhand lång. (Se "Ett år i södern").

I Italien träffade han Helene Roed, en enligt sägen bländande skön danska, som i sällskap med sin fader, den i Danmark icke blott kände, utan äfven berömda porträtt- och historiemålaren Jörgen Roed, sedermera professor och etatsraad, var ute på studie- och turistresa i Italien.

Helene Roed — sedermera fru Helene Nyblom — hade den unge estetikern för resten sett en gång förut i Paris — och professor Nyblom, som f. n. är sysselsatt med utarbetandet af sina memoïrer och låtit trycka ett kapitel häraf i kalendern "*Norran*" för 1906, berättar om detta sammanträffande:

"Det var en afton i slutet af nov., han (prof. N. kallar sig han i sina memoïrer) satt tillsammans med några skandinaver på verandan till Café de la Régence, dit vi drog os af de skandinaviska tidningarna. Då inträdde från gatan en äldre man, följd af en ung flicka, med en "toque" på hufvudet och en rutig reschal öfver axlarna. En af danskarne hälsade på dem, medan de passerade. "Hvem var det?" frågade förf. ifrigt. — "Maler, Professor Roed med Datter fra Kjöbenhavn", var svaret. "De reise i disse Dage till Rom. De treffer dem sagtens dernede." Det var första gången han hörde det *namnet* och såg *henne*. *Hon* reste, som sagdt, några dagar senare, sitt öde till mötes. *Han* gjorde det samma den 16 jan. 1862, återsåg *henne* i Rom och lärde känna *henne* hos kompositören Peter Heise och hans fru. Den 12 mars reste *hon* hem till Danmark med sin far, och då voro deras öden beseglade. Därmed begynte ett nytt lif. *Han* tackar ödmjukt Gud därför!"

Vid hemkomsten kallades C. R. N. till docent i estetik af Bernhard Elis Malmström och efterträdde honom på professorsstolen 1867, hvilken plats han behöll i precis 30 år.

Carl Rupert Nyblom i katedern var inte hvardagsmat i Uppsala och därför trängdes man också på hans föreläsningar. Det var som ett besök hos doktor Westerlund.

Trött, olustig och med grå lifssorg gick man dit, tung i gång och trög i later, men när man gick därifrån — pigg, kunnig, sprittande lifslust, färdig eröfra och kugga en värld. När kung Karl i gamla dar kom till Uppsala och äfven kung Oscar var uppe på en kort förmiddagsvisit, ingick oftast som program ett besök på Nybloms föreläsningar.

Också var han enskildt lärare för kronprinsen, prins Karl, prins Eugen och prins Bernadotte.

En lustig episod från Nybloms allra första föreläsningstid som mycket ung docent — han såg så kolossalt ung ut ända till 55 år —, var under danska kriget 1864. Till förmån för de sårade hölls en gång i veckan i La Croix' salong (nuvarande Runan) en föreläsning. — Nyblom kom från Uppsala och stannade med diligensen på Gustaf Adolfs torg. När han nalkades La Croix var där folksamling, omöjligt att komma fram och polis motade ynglingen barskt åt sidan:

— Var så god och helt om marsch! alla biljetter äro längesedan sålda.

— Till hvad då? sporde Uppsala-docenten ödmjukt.

— Till Nybloms föreläsning vet ja — helt om bara.

— Nej men det är ju jag som ä' Nyblom och som ska' föreläsa.

— Ä', försök inte, blef det kategoriska polissvaret, först efter mycket parlamentärer lyckades Nyblom armbåga sig upp i salongen som en timme senare genljöd af stormande bifalls- och tacksamhetsapplåder.

Nyblom hade glädjen under sin professorstid få uppfostra en hel rad docenter, som sedan häfdat sina namn i litteraturens och musikens tjänst. Bland dessa kunna vi nämna: doktor Carl David af Wirsén professor Lorentz Ditrichsen i Kristiania, doktor Wilhelm Svedbom, professor Karl Warburg, professor Henrik Schück, professor Oscar Levertin, professor Frans v. Scheele, docenten Ernst Meyer, docenten Petrini m. fl.

Det sägs att när ett tag tre israeliter på en gång voro hans docenter studenterna kallade Nybloms docenter för "synagogan".

Nyblomska hemmet var parallellt med det Hamiltonska-Geijerska under en lång tid centrum för lefnadsglada och begåfvade människor.

Under åren 1864—1878 var hemmet förlagdt till det s. k. "Vers-huset" vid Islandsbron, så kalladt därför att hela det diktande Uppsala af betydighet där hade sin bostad. Det var där N. S. (nio signaturer) hade sina gladaste stunder, då Carl Snoilsky, Carl David, Ernst Björck, Klockhoff, Didrichsen, Pelle Ödman, Fjalar, Hans Forsell, Vikner, Gödecke, Carl von Bergen och Calle Nyblom fyllde åfötonen med allvar och skämt, nya inlägg i dagens frågor, essayer, nya verser sång och musik.

Nyblom hade länge en enastående vacker röst. Hans största glädje var naturligtvis att som andre tenor stå med i de gamla kära O. D. leden, men han sjöng äfven solo — till och med offentligt efter att ha varit professor i 14 år. Och de som hörde honom i hans glansdagar glömma nog icke så lätt hans unika tolkning af A. F. Lindblad, Geijer, Schumann och flera, men framför allt Peder Heise, dansken, Dyvekes Sanges kompositör.

Också ägnade Heise honom ett häfte sånger med påskrift: "Til Nordens störste Romanssanger".

Vid pianot satt alltid Helene Nyblom, som var på väg att bli en berömd pianist, om ej den stora barnskaran tagit all hennes bästa ungdomstid. Men än i dag följer hon den stora musiklitteraturen som få och tolkar den mäterligt.

Som Inspector Musices vid Uppsala universitet efter Josephson passerade genom Nyblomska hemmet från 1879—1897 en hel del främmande artister af rang på sina tournéer genom Skandinavien.

Åren 1878—1884 residerade Nybloms i Eric Gustaf Geijers gamla gård uppe vid Carolina med tillhörande härliga stora trädgård, då O. D. ibland på värdnätterna kommo insmygande i trädgården och dränkte de nyutslagna lönnarna med sina vackraste toner.

O. D. och "farbror Nyblom" som han rätt och slätt ännu i dag kallas af sina kära "drängar" hängde under hela Uppsalatiden samman som fogeln och boet — under försommaren.

Talare, briljant talare har han alltid varit, men han var stor som talare till ungdomen, specielt den ungdom som bar sång inom sig. Tyvärr äro inga af dessa upptecknade, improviserade som de alla voro, men främst står hans af rent frenetiskt jubel hälsade minnestal öfver Erik Gustaf Geijer vid festen efter statyftäckningen i Uppsala 1887, där han i stora, härliga, hänryckande, drag hälsade minnet af den fyrföhdade mannen — historieskrifvaren, filosofen, skalden, poeten.

Vet ni hvilka ämnen som intresserade Carl Rupert Nyblom mest i lifvet, näst estetikens och dithörande konsthistoria, literaturhistoria och musikens historia? Jo, det ena är krigshistoria och det andra *botaniken* och dess poesi.

Denna hans sistnämnda speciela kunskap lär äfven den store Elias Fries ha' vetat af, när han till efterträdare i Svenska akademien önskade Nyblom hvilket han också blef.

Efter 66 års vistelse i sin gamla födelsestad vid Fyris flyttade professor och fru Nyblom till Stockholm, där de nu ha ett stilla fridens hem uppe vid Johannes kyrka, med en liten trädgård utanför professors arbetsfönster, där om våren hyazinter och tulpaner täfla i skönhet, färgprakt och doft, där främmande småbarn lustigt leka i sandhögarne och plötsligt sticka in hufvudet genom fönstret, hälsa god morgon på "farbror professorn" och få sin bestämda ranson karameller.

Om också åren strött litet silfver i lockarne, klappar ändå alltid det nu snart 74-åriga hjärtat varmt och innerligt för allt ungt, som har något godt och ädelt i bröstet.

* * *

Vi ha i det ofvanstående redan lämnat en del biogr. data för professor Nyblom och tillägga endast, att han var promotor vid jubelfesten i Uppsala 1877, då Ibsen promoverades i domkyrkan, och att han 1888 blef hedersdoktor i Bologna och härvid — enligt Schück — höll det berömda tal, som hälsades med stormande bifall af 3,000 italienska studenter, i det att professor Nyblom utgick från orden: "Ex Italia lux". — Medlem af Svenska Akademiens Nobelinstitut, hedersledamot af Konstakademien, led. af Musikaliska akademien, o. s. v.

Från trycket har den utmärkte estetikern och skalden utgifvit en mängd arbeten: Om det komiska, Om den antika konsten, Estetiska studier, Skönhetslärans hufvudbegrepp, C. F. Adlercreutz, F. N. Schölander, J. L. Runeberg — prof. N. är ugifvare af den

första svenska Runebergssupplagan 1870 samt har tillsammans med sin maka utgifvit Ludvig Holberg med svenska noter — Elias Fries, Fr. Bremer; Dikter, Nya dikter, Vers och prosa, Bilder från Italien, Ett år i Söder, Rim och bilder, m. m.; öfversatt Schakespeare's Sonetter, Bret Hart och andra amerikanska humorister, Moore's iil. melodier, Mistral's Mirsio och mycket mera. Uttröttligt verksam i tidskrifter och tidningar.

N.—R.

*Drömmens värld är icke sångens,
Lifvet själft är poesi.
O, hur finner dock ej mångens
Mörka blick blott natt däri!*

*Och den enkla hvardagsprosan
Är ett båg med malm så ren,
Språnger hjärtats eld blott kosan
Dristigt i den hårda sten.*

*Jag, så länge kärlek strålar,
Finns ej någon prosa mera;
Hvar är solen lik, som malat
Öknan, så att gladt den ler.*

H. N. Nyblom

HELENE NYBLOM.

Ärade Herr Redaktör!

Förlåt mig, om jag säger er uppriktigt, att jag tycker det är mycket svårt att bli omtalad i tidningar. Naturligtvis är man glad, när människor vilja läsa ens böcker — annars skref man dem ju inte, — men ens person angår ju egentligen inte allmänheten.

Ett par gånger har jag varit ute för, att folk, som hvarken kände mig eller min diktning, skrifvit om mig. Det föreföll mig då, att de skrifvit om en för mig alldeles främmande person. Därför föredrar jag nu att själf skicka er några rader rörande mitt författarskap, för att nämna de af mina böcker, som jag själf gillar och säger ett par ord om några arbeten, jag skrifvit, men som ännu ej utkommit.

Det första, jag skref, var lyriska dikter — "Viser" som vi säga på dansk. Det har fallit mig mycket naturligt att dikta i rim och rytmer. Om jag var mycket glad eller ledsen, eller om något starkt frapperade mig, blef det nästan af sig själf en dikt. Också har jag tyckt, att man ofta och lättast och mest koncentreradt kan uttrycka en tanke, ge ett svar i en kort dikt. En liten, förut tryckt dikt, som jag efter er önskan låter medfölja i manuskript, är ett uttryck för hvad, enligt min åsikt, lyrik bör vara. Jag skref den på några ögonblick under en diskussion med en person om lyrikens väsen. "Visor", höra ju hufvudsakligen ungdomen till, då man vid den tiden är så sysselsatt och förvånad öfver sin egen person; men ännu förefaller det mig, att ens innersta tankar fortast ge sig uttryck i rytmer. Jag tycker inte om, att folk kastar om orden i en dikt, så att de ställas i en annan ordning än i det dagliga språket, och jag tror mig sällan ha begått detta fel, som är mig mycket emot.

Mina dikter (på danska språket) ha utkommit 1881 — 1886 — 1894. I min ungdom skref jag till att börja med noveller, som inte duga vidare. Jag hade på den tiden inte många djupare funderingar, och novellerna voro blott små historier, pittoreskt uppfattade. De gjorde ganska mycken lycka, då en korrekt de-

talj-observering på den tiden var något nytt i Sveriges skönlitteratur. Själfräknar jag dem till mina ungdomssynder, som jag häst önskar glömda. Något senare skref jag en längre historia "Sju llickor",

HVAR 8 DAGS fotograf i Stlm.

Kliché: Bengt Sjöström

HELENE NYBLOM.

som jag tror är en ganska god studie öfver skolflickor och deras olika öden.

I "Dikt och verklighet" 1888, började jag finna min egen stil och få uttryck för mina egna tankar.

Det finns en blandning af upplefvade händelser, situationer och fantasibilder i den boken, och jag har däri fått tillfälle att uttala mina tankar om musik, olika länders folkkaraktär o. s. v. — En del af denna bok har blifvit öfversatt i Tyskland. I Danmark mottog kritiken boken med utomordentlig sympati, i Sverige observerades den icke. Ungefär samtidigt vågade jag mig in på det dramatiska området, då jag omarbetade Echegarays "Gran Galeoto" och därpå gjorde ett svenskt drama. August Lindberg, som då hade sin egen trupp, lät uppföra det, efter hvad man sagt mig, 40—50 gånger. Det blef utmärkt speladt och fick af skådespelarne det berömmet att ha en naturlig, lättflytande dialog.

Under årens lopp skref jag en hel del uppsatser i konst, musik o. s. v., för olika tidskrifter och tidningar, och då jag aldrig varit fast anställd vid någon tidning, har jag haft den lyckan att blott behöva skriva om hvad som hänryckt eller uppröit mig, hvarför jag alltid skrifvit med värme. Att skriva om *allt*, som förekommer, som ju är de flesta kritikers lott, skulle aldrig stått i min förmåga. — Medan den krassa realismen stod i sitt flor i Sverige, led jag mycket, och för att trösta mig skref jag tre "Fantasier", "Glädjens lustfärd", "Sorgens flykt" och "Kärlekens vandring". Boken var absolut en motsats till tidspunktens anda och gick spårlöst förbi.

Åren 1897, 1898 och 1904 utgäfvos tre sagosamlingar, hvaraf de två första, innehållande omkring tjugu sagor voro skrifna i ett sträck. Jag kan ej upp-lysa om, huru, när och hvarför jag nedskref dessa sagor. De gjorde sig själfva, det var bara att följa med, men de innehålla nog det mesta af min lifserfarenhet uttryckt i allvar och i skämt. Sagor äro ju egentligen en sorts lyrik, då det dock till slut är idén, man vill ha fram. En saga, som inte har en själ, in-tresserar mig icke. Också tänkte jag hvarken på vuxna eller barn, då jag skref dem, men begagnade den mera och mindre fantastiska formen som omhölje för mina idéer.

Sagor för små barn, af den art, som nu förekommer så mycket i julmarknåden med vackra illustrationer, kan jag inte skriva.

Dessa mina sagor ha funnit anklång hos *folket* hvilket gladt mig mycket. Enkla människor lyssna så förstående, men boken har varit för dyr, med onödiga och dåliga illustrationer, Öfversatta på holländska, ha de i Holland blifvit mottagna med mycken sympati, isynnerhet de glada historierna, och den utmärkta tyska öfversättningen som utkommit i år, har öfverallt i Tyskland blifvit anmäld med mycket kultiverad uppfattning.

Romanen "Högvalla" som i år blifvit prisbelönad af "Idun" har ännu ej utkommit i bok. Den innehåller på ett annat sätt än "sagorna" resultatet af min lifserfarenhet. I denna familjehistoria har jag icke direkt uttryckt mina egna tankar, utan återgifvit många olika människotyper och åsikter, dem jag mött i lifvet, utan att därför porträttera några vissa personer. Då jag icke bara kan se det misslyckade och otäcka i lifvet, så finns det också en hel del skratt i den boken. Man behöfver så väl skratta litet här uppe i snön, där man sitter nedgräfd.

Outgifvet har jag ett drama, som de främsta auktoriteter i Norge och Danmark ha visat det största intresse. Dessutom tre små lustspel, som jag hoppas få upp på scenen.

En *högst obetydlig* liten satir, som jag skrifvit

för att skämta öfver det tomma lif man lefver i beständiga telefonsamtal, har nog af allt, jag skrifvit, vunnit mesta anklång i Sverige, öfver hela landet har man spelat "Det ringer" . . . Man har tydligen känt sig frapperad af innehållet — eller rättare af bristen på innehåll i denna kopia af det moderna lifvet.

Till upplysning om min person vill jag slutligen nämna, att jag är född och har uppväxt i ett konstnärshem i Köpenhamn. Min far, målaren professor J. Roed var känd som den mest kultiverade konstnär, som Danmark på den tiden ägde. Egentligen har jag aldrig mött någon med en noblare smak, när det gällde konst i alla dess arter. Min mor var en starkt begåfvad människa. Utan att själf producera, hade hon en egendomlig och mäktig fantasi. Om jag duger något — konstnärligt taladt — skyller jag det helt och hållet på mitt påbrå och min uppfostran.

EN VISE.

*En Vise er et Suk.
En Vise er en Klang.
Man stemmer den,
Man glemmer den,
Som øieblikkets Trang.
Hvis helt en Vise lykkes
Så skal den ikke trykkes,
Men blot i Luften synges ud,
En første, sidste Gang.*

*Se stundom er man trist,
Og stundom er man glad.
Da svømmer man,
Og drømmer man
I Rim og Rhythmers Bad.
I Rim man ler og sukker,
I Rhythmebølger dukker,
Og mener hvad man ej får sagt,
Og sagt — man ved ej hvad.*

*Er Bægret alt for fuldt,
Da spildes Vinen ud,
Så Sangene
Og Klangene
Er øieblikkets Bud.
Hvad Hjertet ej kan rumme,
Det indestængte, stumme,
Får i en flygtig Vise
Et flygtigt Gjennembrud.*

Gustaf Nyblom

NYVALD LE-
DAMOT AF
RIKSDAGENS
FÖRSTA
KAMMARE.

X.

GUSTAF BOMAN.
För Göteborgs stad.

FINSKA LANDTDAGEN.

Det högtidliga öppnandet af den i och med lagordnade förhållanden i landet änyo påbjudna landtdagen.

Efter fotografi. GENERALGUVERNÖREN GERARD lämnar sitt palats för att begifva sig till öppningshögtidigheterna.

Efter fotografi. FINLANDS NYA SENATORER på väg till Nikolai kyrkan. Främst till vänster (å bilden) synes v. ordf. i Senaten, senator *Leo Mechelin*.

Klubb: Kem. s.-s. Dagens öfversparre Skåm—Og.

- I. Interiör från vestibulen i i Ständerhuset.
 II. " " Ridderskapets- och Adels plenisal.
 III. " " Bondeståndets plenisal.
 IV. Landtmarskalken, friherre von Born (1) och vice landtmarskalken, friherre Gripenberg (2).
 V. Erkebiskoparne Johanson (1, prästerskapets talman) och Råberg (2).
 VI. Bondeståndets talman och sekreterare.

Åtkoh: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm.-Åbg.

JONAS ALSTRÖMER-STATYN I GÖTEBORG.

Den 28 december skedde i Göteborg aftäckningen af minnesstoden öfver "de svenska slöjdernas fader", *Jonas Alströmer*. Född i Alingsås af fattiga föräldrar, kom han, efter att ha innehaft en del anspråkslösa anställningar på olika platser i landet, 1707 till England, där han arbetade sig fram till egen affär. Som burgen man lämnade han landet 1715, besluten att i Sverige tillämpa hvad han sett och lärt inom storindustrien. Hufvudsakligen till Alingsås men äfven till andra platser för-lade han fabriker af allehanda slag, hvilka blefvo grun-den till den svenska industrien.

Statyen, utförd af professor Börjesson, är placerad å Lilla Torget.

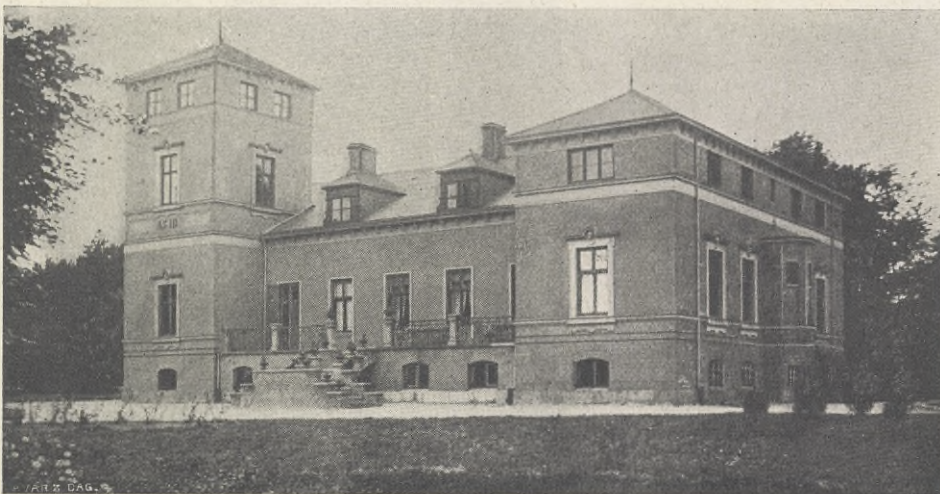

Foto. Lindbohm, Gbg

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfrersparre Stålm.—Gbg.

AFTÄCKNINGEN AF JONAS ALSTRÖMER-STATYN.

Kf. - Fotoarb.

LÖDDESBORG, det skånska godset, nämndt såsom *Hertigparets af Västergötland* blifvande sommarresidens.

Kitché: Bengt Sjöfrersparre.

Löddeborg, är beläget vid Öresund vid Vikhögs fiskläge med Bjerröd (saltsjöbad) som närmaste station. Slottet är omgifvet af vackra parker med härlig utsikt öfver Sundet. Det uppfördes 1862 af greve Abraham Stenbock och öfver-gick 1870 i fabrikör C. O. Borgs ägo. Nuvarande ägaren, Råby Institut, köpte det 1904.

DEN SVARTASTE FLÄCKEN PÅ ENGLANDS JORD.

FÖR HVAR 8 DAG AF MARI MIHI.

Om man står på häfdernas brännpunkter, i Rid-darholmskyrkan eller Kronborg, i Goslar eller Kreml, i Hofburg eller Louvre, i Holyrood eller Windsor, sannerligen, där tindra inga vänliga fyrbåkar genom det fjärran fordoms natt, utan man ser stygga järtecken på himlen och ofrid på jorden. Luften är tät af bolmröken från brinnande städer. Klockorna klämta doft till storms eller till te deum.

I furstegemaken smyger man antingen förstulet på tå med dolken dold under kappan eller kommer man med tungfotade knektar som föra bödelsyxan. Den personliga säkerheten slutar vid värjans periferi. Kommer man dig närmare inpå lifvet, kunna inte alla helgon i kalendern rädda dig.

Och lika fullt drages främlingen först mot dessa platser. Han söker dem förr än han söker de fredliga idrotternas monument: museerna och expositio-nerna. I tidningarna kastar sig publiken öfver krigs-telegram och mordreferat innan den läser ledare öfver våra närings kraf och vår industriella utveckling eller uppsatser i konst och litteratur. Af St. Germain l'Auxerois får man egentligen ingen annan minnes-behållning, än att det var från dess torn, som signa-len gafs till bartoloménnatten, och i Trondhjems domkyrka vandrar turishjorden dåsig slö, tills förevisaren pekar på en sten i golfvet och säger: Där ligger Skule Jarl! — Blickarna skärpas, minnet lifvas, kameran ställes in, då det bistert bleka kungsämnet träder fram ur medeltidens skumrask med sina järnskodda steg och sin klufna panna.

Londons Tower, den forntidsdruckna borgen från Cæsars dagar, är hjärtat i Englands historia, är kärnan till det träd, hvars gröna grenar sträcka sig öfver de sju hafven. Ett oregelbundet komplex af torn och murar, af löpgravar och vindbryggor, kaserner, kapell och borggårdar. Genom seklernas långa rad har det tjänat skilda syften, har varit fästning, kungligt resi-dens, fängelser, är nu åter fästning till namnet.

Honnörsvakten utgöres af uttjanta soldater, hvilka ådagalagt lysande tapperhet. Gamla vördnadsvärda

patriarker, hjältar från exotiska slagfält, från Lucknow och Kandahar. Deras välfödt monumentala linier hafva förskaffat dem smeknamnet: biffätarne; deras min säger oafslätligt: oss knäpper man inga nötter med! — Deras gammaldags dräkter i rött och blått teckna sig väl emot de enorma grå murytorna och harmoniera förträffligt med platsens höghistoriska perspektiv.

Vi vandra förbi Förrädarnes port, genom hvilken statsfångarna fordom från Themsen fördes in i borgen, taga vägen genom Blodiga Townen upp till Hvita Townen, hvilken betecknar medelpunkten i den vida cirkeln. — Här skref Walter Raleigh sin världshistoria under de tolf år han satt fånglad.

Raleigh, den frie stormfalken fånglad i tolf långa år — vi ha svårt att tänka oss detta. Träffande sä-ger Macaulay: "Vi föreställa oss honom än mönstrandé drottningens garde, än förföljande ett spanskt krigs-skepp, än svarande medlemmarna af landpartiet i Underhuset, än hviskande någon af sina heta kärleks-sånger alltför nära örat på en af hennes majestäts höfdamer och strax därefter grubblande öfver Talmud eller jämförande ett ställe hos Polybius med ett i Livii historia."

I den fordna bankettsalen och rådkammaren äro nu inrymda en samling vapen och rustningar från alla land och alla tider. I de dagar, då det järnklädda rytteriets uppträdande på slagfälten var trumf på hand vid det stora spelet om länder och kronor, gällde det som ett livsvillkor att göra dessa rustningar säkra för hugg och skott. Medeltidens diplomater måste räkna med vapensmedernas duglighet. Och man häpnar öfver den handverksskicklighet, som böjt dessa kall-hamrade järnskenor efter ryttarens kropp. — Se på denna armlad, där den ena stålskollen täcker den andra likt taktegel, där man inte kan träda in ett knif-blad i fogen, men där krigaren förde armen lika le-digt som i sin hemmarock. Dessa skraddare i met-tall, med filen till nål och städet till stryklad, ligga oändligt öfver nutidens artister i kamgarn och cheviot.

Efter fotografi.

LONDONS TOWER.

Åskild: Kem. A.-B. Bengt Sjöqvistsparre stål-—Ob.

Efter fotografi.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skåm—Gbg.

DENNA BILD MED DEN LILLA GÅRDSPLANEN FRAMFÖR KYRKAN S: T PETRUS AD VINCULA VISAR "den svartaste fläcken på Englands jord".

Hvilken tålmodskräfvande omsorg är ej nedlagd på dessa damaserade klingor, böjliga som urfjädrar men med en egg, hvilken biter af spikar utan att taga skada. Mahrattsvärd med en pistol lömskt fastlödd bakom parerplåten, tunga flamboyanter att föra med två händer, värjor från Toledo, härdade i Tajos gula vatten, afganska huggknifvar, bengaliska kädjeklubbor, malajiska kriser, australiska bumeranger, asse-gajer och bangvaner från Zululand . . .

Det enbart rysliga representeras af några tortyrinstrument från Stuartarnas dagar. England liksom Sverige hann aldrig långt på de pinliga förhörens gebiet. Dessa sträckbänkar och tumskrufvar verka äfven rätt beskedliga, jämförda med Torquemadas fromma uppfinningar. En spansk storinkvisitor skulle rycka på axlarna åt dem och gå vidare. — Så göra äfven vi.

I Wakefield Tower förvaras regalierna inom en ofantlig bur af glas och järn. Ett blixtrande berg af guld och ädla stenar, af kronor och spiror, af svärd och kommandostafvar. Och dock är deras sammanlagda värde skäligen blygsamt emot det skimrande ägget, hvilket ligger där i ensamt majestät i den gulbleka Londondagern, men som en gång prydde turbanen på Runjeet Singh, Rajah af Lahore. — Eller rättare: de öfriga kronjuvelerna kunna skattas i pängar, men denna står öfver alla värden. — — —

Det ändamålsenligas skönhet framlyser i det minsta. En nysmidd, kraftig, skarpspetsad, järnblå spik äger vida mera af verklig skönhet än det afknackade juvelägget Kohi-noor, som bevakas natt och dag. När man ser den, måste man tänka på, huru mycken mänsklig dumhet och elakhet — hvilka kanske annars skulle slumrat, öfverväfda och kufvade af bättre impulser — denna fördömda stenskärfva satt i scen, huru många brott som knutits till dess bloddrypande

tusenårssaga, huru dess facetter ondskefullt tindrat mot mördare och mördade, lockande, gäckande.

Men den krokiga, rostiga spik du likgiltigt spar kar undan i sanden, hvad har ej den bakom sig. Den nitades en gång mellan två skeppsplankor och höll dem med sin unga kraft trofast samman genom storm och oväder. Det gnisslade och stönade i de bågande borden, men det sega svenska järnet behöll sitt tag, höll fast till slutet. Vacker var den som ung i sin skarpa, raka styrka; krokig och rostad gör den anspråk på den vördnad, som tillkommer en i alla skiften fylld lifsgerning.

Du är i släkt med spiken. En atom däraf färgar hvarje bloddroppe. En spik af järn gör Robinson rik, men med Koh-i-noor kan han inte ens kasta smörgås från stranden af sin ö,

* * *

På Towerns vackra borggård råder lif och rörelse. Kommandorop, gevärsskrammel och taktfasta steg. Ett kompani soldater exercerar i solskenet. Här tar man bukt på industrialismens insjunkna bröst och krokigtvuxna ryggar, försöker mejsla Polyklets spjutbärare i kött och blod. Långa, ståtliga karlar i röda rockar. På kragen en hvit rundel genomskuren af ett kors. Detta betyder Coldstream Guards. Myndiga sergenter, hvilka kraftiga gestalter, kloka, slätrakade ansikten och faderliga rättelser af ett snedställt gevär eller ett felaktigt handgrepp, minna åskådaren om Kiplings solstekta korpralfilosofier. Tommi Atkins öfvar sig här tills han åter kallas ut att göra historia bland Transvaals kopjer eller på Sudans sand.

Vid borte sidan af borggården, i hörnet mellan Beauchamp Tower och den lilla kyrkan St Peter ad

Vincula, skugga några gamla träd en plats, fjärdede-
len så stor som Karl XII-s torg.

Du går dit och står så på den svartaste fläcken
af Englands jord. — — — —

Om du i Paris vandrar från Bastiljplatsen till Père
Lachaise, så visar man dig på gatan midt framför La
petite Roquette fem flata stenar. Detta är den "klas-
siska" gamla afrättsplatsen. På dessa fem stenar ha
generationer af l'ancien régimes ryktbara skarprättare-
släkt, Sanson, tagit hufvudet af folk med svärd eller
bila, beroende på vederbörandes sociala position.
Och när stupstocken lämnade plats för guillotinen, hvil-
lade äfven den på dessa tyngda stenar. — Dock, alla
dem, hvilka här ljutit sina lif äro oss skäligen likgil-
tiga: kämpar för idéer, hvilkas syften tiden ätit upp,
simpla förbrytares, fällknivens rackarepack, olyckliga
varelser, brutna i sina synders blomma, onskans säd,
ogräs, strödda för vinden!

Ifall du lämnar Moskvas Kreml genom Spasky-
porten — hvilken är till den grad helig att ingen,
eho det vara månne, tillåtes att passera den med be-
täckt hufvud — så kommer du ut på Röda platsen.
Framför dig reser sig Basilinskatedralen, väl det bi-
sarraste tempel, i hvilket kristen gudstjänst hålles.
Den som fann upp hästens gång på schackbrädet och
den som gjorde upp ritningen till Moskvas Basilins-
katedral, de måste båda räknas till de vansinniga
snillena!

Ett virrvar af torn, högre och lägre, och ännu
lägre, sammanbundna och dock fristående, alla hvar-
andra olika i skepnad, alla hvarandra lika i besynner-
lighet. Vidare dessa torn krönta af kupoler, tillto-
kape på de flästa tänkbara och rätt många otänkbara
sätt. Kupoler skurna som upp- och nedvända strutar,
som jättemeloner, "potirons", som lökar, päron och
storfjälliga kronärtskockor. Detta himlaskriande
sammelsurium dränkt i färger, hvars målare ingenting

lärt af rägnbågens lugna öfvergångar, utan i guld och
ärggrönt och indigo och blodrött, i färger, hvilka
svära mot hvarandra, som kifvas med hvarandra och
som föra väsen under tonerna af dessa ryskt-ortodoxa
klockor, hvilka sakna de västerländskas svängande,
sjungande genljud, utan hvilka, fastspikade vid sitt
stativ, gifva tvärklippta, brådslande klämtningar —
med ett ord ett Gudshus värdigt sin byggherre, tsar
Ivan den grufflige.

Det finnes många underliga djur i vår Herres
hage, och Basilinskatedralen var tsar Ivans stolthet.
Vid invigningen sporde han byggmästaren om denne
kunde uppföra ännu en dylik. Sedan denne gladt
bejakat frågan lät landsfadern sticka ut hans ögon för
att omöjliggöra en dublett af byggnaden.

Några steg framför denna tempelparodi finnes
Lobnoje Mjesto, en stor, cirkelrund, några meter hög
tribun af granit, Detta är Rysslands Suckarnas Bro
Hit fördes de lifdömde under klockornas klämtningar,
ledsagade af den oklippte popen. Här afkunnade
tsar Ivan med egen hög röst sina gruffliga domar.
Här exekverades alla dessa mer eller mindre falska
dmitrior, som örgäfves sträckt sina händer efter kro-
nan. Här åsåg isa Peter från hästryggen huru de
sammansvurne strelitserna en för en fördes fram till
galgen. *Ave Cossan, morituri te salutant!*

Men hvad tjänar det till att längre dröja här!
Det forna Rysslands blödande skuggor stå oss lika
fjärran som de hetsade slafvar hvilka släpade stenar
till Cheops pyramid.

Huru annorlunda, huru helt annorlunda talar den
ej till oss, denna lilla fläck mellan Beauchamp Tower
och kapellet St Peter ad Vincula, denna plats som
du mäter med femton steg. Men dessa femton steg
hafva varit de tyngsta i lifvet för otaligt många. De
tyngsta och de sista.

Sannt säger Macaulay: "Visserligen, världen äger

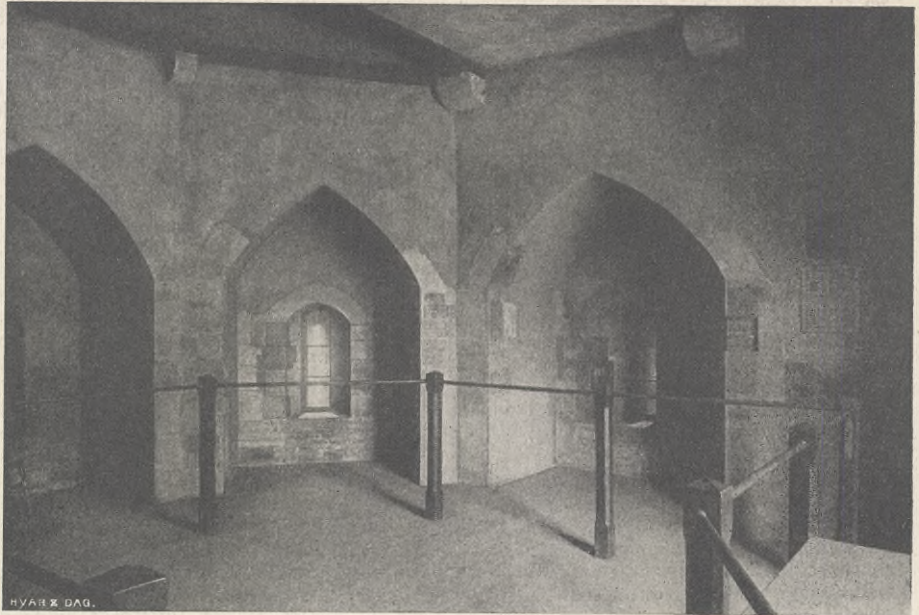

Ries fotograf.

ENGLANDS KRONJUVELER förvarade i Londons Tower.

Klöhn: Kem. A.-B. Hengt Slifveriparre ochin—Obg

ingen dystrare fläck än denna lilla grafplats. Här står döden icke — som i Westminster Abbey och S:t Paul — i samklang med snille och dygd, med allmän vördnad och med ovanskelig ära; icke håller, som i våra blygsammaste kyrkor och kyrkogårdar, i förening med allt sådant som brukar väcka den ömmaste saknad till lif i vårt bröst; nej utan med allt det som är mörkast i människosinn och människoöde, med det vilda jublet hos oförsonliga fiender, med vänners ombytlighet, otacksamhet, oskicklighet, med all tragik i fallen storhet och i bleknadt rykte“.

Efter fotografi. LONDONS TOWER: Beauchamp Tower där Jane Grey satt fängslad. Kliché: Bengt Silfverparre.

Sex fot under oss hvilade de, fordomdagsfolkets furstar och ledare, hvilkas hufvud fallit på schavotten. Ingen af dem skref sitt namn i sanden, deras märken stå ristade i tideböckerna till tidernas ända. Intet år passerar, utan att världslitteraturen riktas med nya verk, som söka förklara deras syften och draga slutsatserna ur deras gärningar.

Se gamle Thomas More, Henrik VIII:s lordkanslär, huru han vandrar mot sitt öde, värdigt en lärjunge af Stoas skola. Han är färdig med sitt lif, har fyllt sitt värf och tömt sin påse. Ej sedan Platons dagar har människotanken drömt en sådan samhällsform, som han framställt i sin Utopia. Han har tecknat grundlinierna till en idealstat, hvilken aldrig kunnat förverkligas, men hvilken lärt hela den moderna sociologien hvilken väg man borde beträda.

Han kunde ej gilla konungens handlingar, hans värtaliga läppar uttala ett obönhörligt veto mot detta löpande i lustans spår. Kung Henrik förmår inte lida denna fasthet som intet böjer, denna ständiga blick af förebrående allvar — kanske också af förakt.

— Antingen medger du min skiljsmessa från drottningen och mitt giftermål med Anna Boleyn eller också dör du!

— Då dör jag, ers majestät.

Och där, se där kommer hon själf, den heta tvistens fagra föremål, behagsjukt leende ännu sin sista dag. Hennes stackars kronas glans är bleknad, sölad i smutsen. Kungen, hennes herre, har anklagat henne för — ja hon vet knappt själf. Hvad tjänar det till att tänka mera!

— Mod, mylady!

— Mod — ja, det är det enda jag äger. — Ack, att i morgon äfven är en dag — i morgon . . .

Ännu en i den långa raden: Lord Cromwell, Englands förste moderne statsman.

Ögon som oroligt speja öfverallt, små skarpa ögon i ett stort, fullt ansikte. Tunga svettdroppar rinna utför de feta kinderna. En man som aldrig släpper taget om lifvet, som ständigt räknar med nya möjligheter. Det är inte tänkbart annat än att kung Henrik i yttersta timman upphäver dödsdomen. Alla andra kunna ersättas, men jag är omistlig, visst är jag omistlig!

Ack Thomas Cromwell, du räknade fel den gången. Äfven du kunde ersättas.

I Tudorernas rum på National Portrait Gallery, där den engelska renässansens lifskära, kraftiga, helstöpta, vidblickande personligheter sitta sida vid sida såsom de sutto här i lifvet, där kungar och drottningar, prelater och krigare äro afkonterfejade med en verklighetstrohet och en färgkaraktär, mången gång till den grad hänsynslös att man undrar huru pänselföraren dristade säga så rakt på sak, hvad han såg hos den höga modellen — där möter dig också bland galabrokad och guldbroderier, bland plymer och puffar, bland allt det röda guld och alla de adla stenar, hvarmed man stöttade och stoferade högheten, där möter dig äfven en bild, hvilken helt och hållet talar sitt eget språk, den är ingen annan lik, är inte en af sällskapet, endast en ibland dem.

En ung engelsk flicka, ur hvars allvarliga blick strömmar en fast och ädel själs renhet och rättfärdighet. Framför detta lilla porträtt ha generationer af Englands kvinnor fallit tårar såsom man begråter oskyldigt blod, hvilket spilles af ondskan. Detta är världshistoriens vänaste bild, en sådan "på hvars graf änglar gråta". Det är lady Jane Grey.

Genom hofintriger tvungen till kronan, bad hon fåfängt på sina knän att få slippa den. Drottning vid sexton år, regerade hon i nio dagar. I British Museum visar man ännu regeringshandlingar, undertecknade IANES the QVEENE.

Bredvid hänger porträttet af hennes efterträderska och bödel, den blodiga Maria, bigott och depraverad, iskall och grym.

På morgonen den 12 febr. 1554 leddes Jane Grey ut till afrättsplatsen från Beauchamp Tower, på hvars vägg hon skrivit versen:

To mortals common fate thy mind resign,
My lot to day, to-morrow can be thine!

Strax förut hade hennes unge make lord Guilford Dudley gått till döden.

Hon skred fram med lugna steg, riktade några ord till folkmassan, hvars medkänsla väcktes för den sextonåriga flickan, hvilkens hufvud skulle falla. Så läste hon en psalm, ögonen förbundos, hon tillhvis-

kade bödeln sin förlåtelse. Och några ögonblick senare hade Gud tagit sitt kors ifrån henne . . .

Se där ännu en, för hvilken lyckans sol går ned i blod. Robert Devereux, greve af Essex, Shakespeares vän, den mest lysande kavaljeren vid Elisabeths hof, stapplar fram med askgrå hy och virrig blick, vanmäktigt vridande sina händer.

Vid tio års ålder införd vid hofvet förbluffade han alla genom att behålla hatten på i majestätets närvaro och sade ett tvärt nej då hon bad honom om en kyss. Sedan växte han hastigt ut till krigare och hofman, spelade kort med drottningen hela nätterna "tills fågiarne sjöngo om morgnarna", kämpade tappert och lyckligt mot spaniorer, tappert och olyckligt mot irländarne, anklagades för högföräderi och dömdes slutligen efter mycken tvekan hos Elisabeth.

Nu faller hans hufvud inom Towerns murar, faller "för tre hugg".

Raden är inte slut ännu. Nej, ännu se vi blott början. Anleten, med hvilka Holbein, de Heere och van Dyck gjort oss förtrogna, dyka upp ur tidernas natt, skrida fram genom höga öden, genom glans och makt och härlighet, tills vägen slutar här.

Men vi lämna dem och lämna Tower. De bleka bilderna plånas ut i Citys beskäftiga vimmel af höga hattar och långrockar. Utanför Royal Exchange svartas fasad blir trängseln odräglig. Clerker och mäklare, bankirer och industririddare springa om hvarandra, viftande med portföljer och växelpackor. En gång skola alla dessa lämna plats för andra, deras förbindelser preskriberas, deras beräkningar utlöpa,

LADY JANE GREY.

Efter Lucas de Heere's porträtt i National Portrait Gallery.

deras namn förgätas för andra clarker och mäklare, bankirer och industririddare.

Men hvem plånar ut den svartaste fläcken på Englands jord!

MARI MIHI.

EN CELEBER FÖRLOFNING.

Efter fotografier.

MISS ALICE ROOSEVELT.
Dotter till Amerikas president.

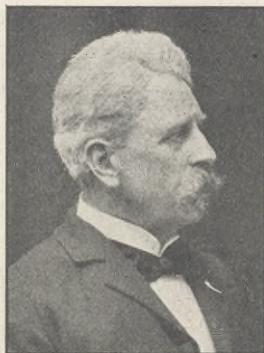

SENATOR NICHOLAS LONGWORTH FRÅN CINCINNATI.
Ansedd jurist och politiker.

A. A. THORÉN.

70 år fyllde d. 25 dec. f. generalmajoren A. A. Thoren i Sthlm. U-löjtn. vid Ellsb. reg. 55. Elev 57 vid H. art.-lärov. å Marieberg. afg.-ex. 60. 61-63 repetitör vid lärov. Gen.-stabsoff. 63-86 o. lärare v. krigsskolan. 86 öfverste o. chef för Ellsb. reg. 92 generalintendent, afsked i nov. 96. Lämn. kort tid däreft armén, som T. tillh. i nära 44 år.

A. G. HAFSTRÖM.

65 år fyllde d. 3 jan. genremälaren Axel Gillis Hafström i Stockholm. Elev vid Chalm. slöjdsk. och 61-65 vid Konstakad. Stud. i Tyskt. och Holland 70-75. i Paris 77-78. Sekr. o. konservator i Stockholms konstförening 87, kons. i Sveriges allm. konstf. 87, intendent 96.

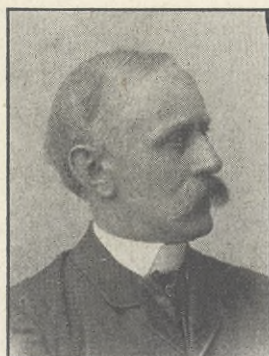
I. N. FEHR.

55 år fyllde den 28 dec. lektor Isak Nikolaus Fehr i Strängnäs. Stud.-ex. 70, fil. kand. 75, fil. dr. 84, lekt. 85, bibliotekarie 87. Ordf. och sek. i Södermanlands forminnesf. sedan 85, förest. för Strängnäs arbetareföreläsningsanst. sedan 97, v. ordf. i stadsfullmäktige o. ordf. i beredningsutskottet 05.

T. L. THUNBERG.

Till professor i fysiologi vid Lunds universitet har utnämmts laboratorn vid universitetet i Uppsala Torsten Ludvig Thunberg. F. 73, stud.-ex. 90, med. dr. 1900. Laborator i experimentell fysiologi och med. fysik vid Uppsala universitet 01.

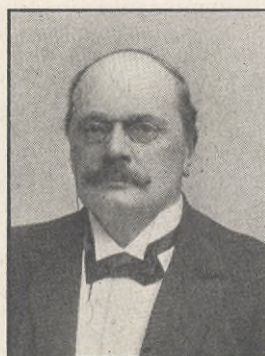
P. E. EKSTRAND.

70 år fyller den 16 januari godsägaren Per Emil Ekstrand på Örsnäs, Grena församling. Betrodd kommunalman.

W. G. BERGMAN

65 år fyllde den 26 dec. f. majorren W. G. Bergman i Stockholm. Underlöjtn. vid Svea art.-reg. 59, 73-77 lärare vid krigssk., 92 major i armén och s. å. afsked. Anordnat Sveriges militärutställn. vid 76 års världsexp. i Filadelfia, specialkommisarie därstädes. Afg. förslag till Marma skjutfält.

F. A. BILLMANSSON.

Postexpeditören vid Stockholms Postkontors paketexp. F. A. Billmansson fyllde den 27 dec. 60 år. B. är senior till tjänsteåren bland Sveriges postexpeditörer. Förråds-skrifvare vid Svea artillerireg. 77-93.

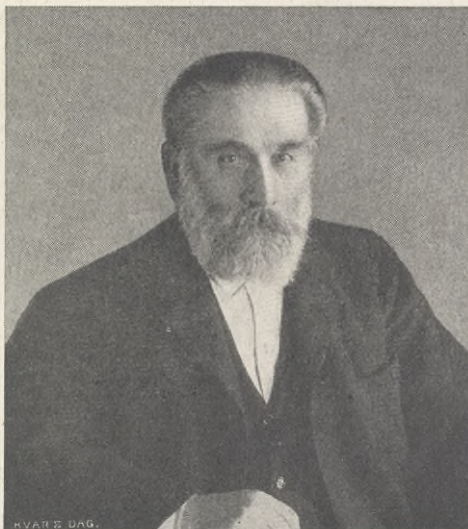

L. H. LUNDSTEDT.

Till rådmän i Stockholm har utnämnts stadsnotarien vid Sthlms rådhusrätt, vice häradshöfd. L. H. Lundstedt. Född 53, ex. till rättteångsv. 80 och e. o. not. i Svea hofr. 83 v. häradsh., 89 not. i Svea hofr., tog 91 afsked. 84 amanuens i eckl.-dep., 80 e. o. not. i Sthlms rådhusrätt, 91 stadsnot., 05 rådmän.

HVAR 8 DAGS

Med detta nummer börjar den bilaga vi utlofvat. Visserligen hade vi liksom våra läsare önskat få redan nu påbörja någon af de till täflan insända romanerna — men det har icke låtit sig göra. Den tid som anslogs till bedömandet var för knapp för det stora antalet manuskript. Kunna vi senare påbörja en roman som hinner afslutas under årgången så göra vi det — men därom veta vi ju intet innan prisbedömningen är afslutad.

FRANS HEDBERG.

NYA TEXTBILAGA.

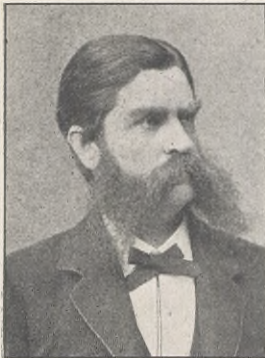
För att emellertid hålla våra läsare skadeslösa med afseende å vårt löfte om en bilaga, komma vi att, intill dess en romanföljetong kan börja, meddela längre och kortare, präktiga och intressanta berättelser skrifna för H. 8. D., af svenska författare.

Vi börja med en förträfflig bondehistoria, "Jorden gör hård" af FRANS HEDBERG, den kände, högt skattade författaren.

Redaktionen.

PORTRÄTTGALLERI

A. SKÅNBERG.

65 år, fyllde den 29 dec. lektorn i fysik och kemi vid Nya elementarskolan i Sthlm A. Skånberg. Stud. i Uppsala 58, afg.-ex. från Tekn. inst. 61, v. adj. i Gälle 61-63, v. adj. i Uppsala 65-71, lär. vid Upps. priv. element.-lärov. 66-71, adj. Nya element-skolan 71, lektor 75.

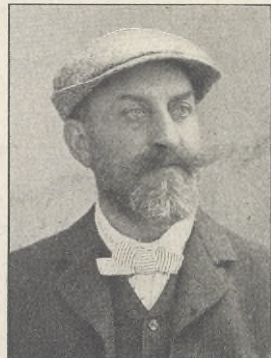
C. G. O. E. NORDENSKJÖLD.

Majoren i armén Carl Gustaf Oscar Eugène Nordenskjöld fyllde den 29 dec. 60 år. Officersexamen 66, underlöjtnant vid Södermanlands regemente 67, kapten 88, major i armén 1903.

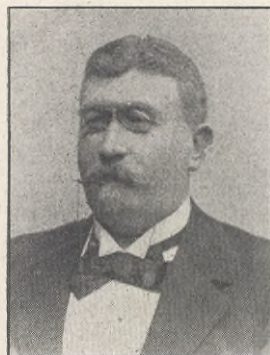
J. W. M. SUNDBLAD.

Den 24 dec. fyllde trafikchefen J. W. M. Sundblad i Stockholm 55 år.

O. ÅHLSTRÖM.

Intendenten vid Intendenturkåren Oscar Åhlström fyllde den 24 dec. 50 år. Redogörare vid generalstab och K. krigshögskolan.

C. J. FOGELQVIST.

65 år fyllde d. 26 dec. f. trafikchefen C. J. Fogelqvist i Sthlm. Genomgått Filipstads Bergsskola 60-61. Laborator v. Klefvä Nickelverk i Småland 69-70, Trafikch., kamr. o. kontr. vid Filipst. N. Bergsl. Järnv. 75-80. Sedan 1 jan. 81 anst. vid K. Järnv.-styr. kontr.-kont., såled. nära 25 år i stat. tjänst. V. ordf. i Statsb. Tjänstem.-för.

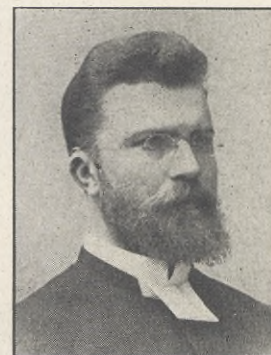
A. W. LIDBECK.

Den 24 dec. fyllde länsveterinären Axel Wilhelm Lidbeck i Falun 60 år. Vet.-ex. 71, distr.-vet. 73, länsveterinär i Kapparb. län sedan 89. Stadsfullmäktig i Motala 85. Innehåft flertal förordnanden från länsstyrelsen och Hushållningsällskapet.

A. ANTONSSON.

50 år fyllde den 1 jan. en af Malmö stads mest betrodda kommunalmän, målaremästaren A. Antonsson. A. är sedan många år ledamot af stadsfullmäktige. Led af Riksd. A. K. för Malmö stad 1900-02.

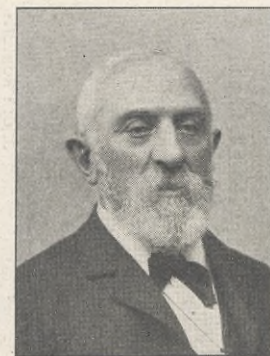
L. DAHLSTEDT.

Den 28 dec. fyllde kyrkoherden Lars Dahlstedt 50 år. Stud.-ex. 81, prästvigd 83, kyrkoherde i Vilhelmina sedan 99. Led. af riksdagens Andra kammare 91-01. Betrodd kommunalman, ordförande i kommunalstämman.

A. ESKILSSON. †

Den 24 dec. afled i Harphult, Malmöhus län, häradsdomaren Anders Eskilsson, 78 år gammal. Nämndeman 64, mångårig häradsdomare. Suppl. i landstinget, ägodelningsrättsled., skiftesgodeman, vice ordf. i kommunalnämnd och stämman, m. m.

B. G. A. HELLSTEDT. †

Julafton afled i Eskilstuna jernhandlaren därstädes Bror Gustaf Albin Hellstedt vid 77 års ålder. Led. af stadsfullmäktige, dråtselkammaren, fattigvårdsstyrelsen, m. fl. kommunala uppdrag.

V. ÖSTERGREN. †

Den 21 dec. afled i Stockholm, stallmästaren vid Stockholms ridhus Viktor Östergren, 62 år gammal. Under de senaste tiotalen är verksam vid ofvannämnda ridhus och en af Stockholms bekanta personligheter.

J. E. ÖBERG. †

Den 15 dec. afled i Stockholm f. tjänstemannen i Skandia Max Johan Edvin Öberg, f. 1843. Tjänstgjorde i 36 år i Skandia. Elev vid Konstakad., var Ö. talangfull målare.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klubb: Bengt Sjöbergare.

Ett dvärgsällskap, bestående af sex personer, alla från Ungern, uppträder f. n. å Sveateatern i Stockholm. Två af småttingarne, den 18-åriga Paul och den 23-åriga Anna, torde vara världens minsta dvärgar. Liliputerna göra för resten ett graciöst och behagligt intryck och tala icke mindre än fyra språk.

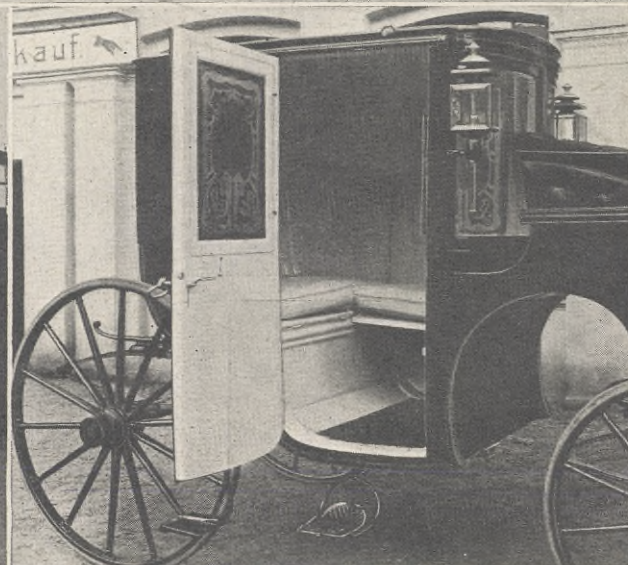
* * *

I Berlin förevisades nyligen *den första automobilsjuktransportvagnen*. Vid uppvisningen närvaro en stor del militära och andra auktoriteter. Automobilsjuktransportvagnen är framför allt afsedd för snabb transport från långt allägna platser. Den laddas därför för 110 km. och tillryggalägger 50 - 70 km. i timmen. Ljudlöst och utan minsta stötar går vagnen fram öfver äfven de sämsta vägar och är hvad utrustningen beträffar ett mönster för sjuktransportvagnar.

För undvikande af den uppmärksamhet en sjuktransport gerna väcker skall ett Förbund anskaffa vagnar, som ej skilja sig från privata ekipage, hvad det yttre beträffar. Den första sjuktransportvagnen af denna typ, afsedd för barn under 8 år förevisades samtidigt.

Efter fotografi.

Klubb: Bengt Sjöbergare.